

NGƯỜI MẸ
VÀ
CÁC CON

NGUYỄN THỤY LONG

Người mẹ và các con

Nguyễn Thụy Long

người mẹ và các con

Nguyễn Thụy Long

Bìa: *M.C.P*

Nguồn: *Thư Quán bản thảo*

người mẹ và các con

NGUYỄN THỤY LONG

**Tuần báo KHỞI HÀNH
số 39, 40 – Xuân 1970**

NGƯỜI MẸ VÀ CÁC CON

Nguyễn Thụy Long
Cho con gái đầu lòng

Nguyên 17 tuổi, thằng Linh là em trai Nguyên 9 tuổi, cô em gái út, con Loan mới có 3 tuổi. Nguyên tuổi dần, mẹ Nguyên nói thế. Mới hồi tối trước khi đi ngủ bà còn nhắc lại:

– Con tuổi Dần con nhớ chưa?

Buổi tối buồn bã, mưa rả rích suốt từ chiều. Hành lý của mẹ Nguyên và đứa

em gái nhỏ đã được chuyển dần đi đến nhà người quen từ mấy hôm trước. Ngày mai mẹ Nguyễn đi rồi, bà mang theo con Loan, bà sang Lào. Hai anh em Nguyễn ở lại chắc chắn những ngày đen tối sẽ tới. Khi mẹ Nguyễn đi khỏi, căn nhà này sẽ có người khác chiếm cứ. Tất cả đồ đạc đều bị các chủ nợ tới xâu xé lấy hết, kẻ đứng mũi chịu sào vào phút chót sẽ là thằng Linh.

Mẹ Nguyễn vừa khóc vừa nói với Linh:

– Con nhớ nhé, họ nói gì, chửi bới gì con cũng mặc kệ, mẹ biết chuyện đó sẽ xảy ra, mẹ không sung sướng gì hết khi phải trốn nợ ra đi, nếu việc làm ăn ở nhà không thất bại thì đâu đến nỗi, mẹ cũng mong có ngày trả được nợ cho người ta, mặc dầu họ đã ăn lời quá số vốn của mình. Nhưng họ vẫn có lẽ phải,

vẫn được pháp luật che chở.... và mình vẫn là kẻ lường gạt. Con hãy nhìn họ, con bé chắc họ không nỡ đánh đập đâu, anh Nguyên thì phải đi ngay sau khi mẹ đi, họ có thể bắt anh Nguyên hoặc có thể đánh anh ấy.

Thằng Linh cúi mặt, hai môi mím lại. Con mèo vàng nằm cuộn tròn trong lòng nó ngủ khi. Nó thương con mèo này nhất. Đi học về là nó bế eon mèo, vuốt ve, bắt rận cho mèo suốt ngày. Linh im lặng một lúc lâu, mãi nó mới nói:

– Khi nào phải đi con sẽ mang theo con mèo.

Mẹ Nguyên gắt khế:

– Còn bàn thờ của ba, lúc nào cũng chỉ con mèo.

– Dạ cả bàn thờ của ba nữa!

Linh còn ngây thơ quá, có lẽ chỉ hơi buồn, nó nghĩ đến những đứa em họ trên nhà chú. Nó sẽ lên ở đó và vẫn đi học như thường. Mẹ có đi bất quá chỉ một hai năm lại về như lời đã hứa...

Nguyên buồn, nhưng Nguyên không khóc, Nguyên nghĩ đến lời nói của ba khi sanh tiền:

– Con trai khóc là hèn, con trai phải cứng rắn và không bao giờ được ỷ lại vào ai. Mười lăm tuổi ba đã tự lập... Con trai họ nhà mình đều thế cả vậy mà có ai hèn đâu. Con đã sinh ra giữa lúc gia đình giàu có và con đã lớn lên trong nhung lụa.

Nguyên đã sống trong chuỗi ngày thơ ấu thật đầy đủ. Mới một năm trước đây. Nguyên còn được ngồi xe hơi đi học. Sự phá sản mau lẹ như một cơn lốc, đúng là một cơn lốc rửa sạch sự giàu sang phú

quý của gia đình Nguyên. Những sự rủi ro tai họa giáng xuống gia đình Nguyên liên tiếp cho đến kiệt quệ. Mẹ Nguyên tuyệt vọng:

– Không còn gậy dựng nổi cơ đồ nữa, nhất định mẹ phải đi, đi để làm lại tất cả. Các con cố gắng chịu đựng vài ba năm nữa khi mẹ về sẽ khôi phục lại tới quy lỵ gia đình mình như ngày xưa.

Nguyên nghĩ đến ngày xưa, ngày xưa xa vời như trong cổ tích. Khi thằng Nguyên mặc những chiếc áo gấm thật đẹp ngồi trên lưng ngựa với ba đi dạo khắp đồn điền Năm Lý. Ngắm buổi chiều tràn trên ruộng lúa mênh mông xa tắp tới chân rặng núi Tam Đảo miệt Thái Nguyên. Ba Nguyên chỉ tay:

– Tất cả đất đai đó sau này sẽ của con, con phải xứng đáng đầy đủ tư cách

để cai quản tài sản này. Khi con hai mươi tuổi con đã là một ông chủ đồn điền rồi. Dù con giàu có, nhưng ba không bao giờ trở nên lỗ bịch, con hãy nhũn nhặn, biết điều với tất cả mọi người, Thương yêu họ, con đừng để người ta coi con như một tên trọc phú bản thủ.

Có lẽ với lớp tuổi của Nguyên hồi đó, ba Nguyên đã nói những điều đó quá sớm. Nhưng không hiểu tại sao Nguyên lại nhớ đến tận ngày nay. Nguyên đã ra đời và sống suốt quãng tuổi thơ như thế đó. Mẹ Nguyên nhất định ra đi, bà lo sợ tương lai của Nguyên. Nguyên sẽ ra sao. Nguyên sẽ dở ông dở thằng với một mớ học vấn chưa đi đến đâu.

Trước khi mẹ Nguyên quyết định ra đi, bà đã đem gửi gắm thằng Linh ở nhà chú Thọ. Còn Nguyên bà mang đến nhà

ông bác Nguyên, ông giàu có và nhà chỉ có hai bố con. Bà hy vọng ông nghĩ đến tình ruột thịt ông sẽ nuôi đỡ cho Nguyên ăn học đến khi bà về.

Nhưng ông bác đó đã giẫy nẩy lên:

– Không, thiếu đừng phiền tôi, cùng lắm tôi chỉ cho nó ăn, còn ở thì không được.

Mẹ Nguyên vẫn nhẫn nại:

– Anh cố giúp em trong hoàn cảnh này, bố nó mất đi đâu còn biết trông vào ai, ngoài họ hàng...

Ông bác cương quyết:

– Tôi nói không được là không được, nhà tôi có hai bố con thật đấy nhưng con tôi là... con gái!

Nguyên thấy mặt mẹ mình xạm lại. Một ông bác ruột của Nguyên lại có thể được như vậy sao?

Nguyên thấy mắt mẹ mình ráo hoảnh, bàn tay của bà run lên, bà lật bật đặt tách nước xuống đĩa. Bà không nói được câu nào nữa.

Nguyên cùng chung tâm trạng của mẹ. Trống ngực Nguyên đập thình lình, tất cả sự kính trọng đối với ông bác lúc này biến đâu hết. Chỉ còn lại sự ghê tởm, ghê tởm đến tột độ, trong lòng một đứa trẻ 17.

Nguyên đỡ mẹ dậy:

– Đi về mẹ, con không muốn nhờ vả ai hết, con sẽ bỏ học ra đời kiếm sống, nhưng con không hèn, không bao giờ hèn hết, con cũng không đến nỗi khốn nạn...

Nguyên quay sang bác:

– Cháu cảm ơn bác, cháu không dám phiền đến bác nữa, kể cả việc ăn cơm.

Khi mẹ con Nguyên đi ra. Nguyên thấy mẹ thân thờ:

– Ngày xưa khi bác gái chết đi, tao rửa dít cho từng đứa con của bác, nuôi nấng chúng nó còn hơn con đẻ.

– Mẹ đừng nhắc nữa.

Đêm khuya lắm thằng Linh nằm cạnh Nguyên đã ngủ say ánh đèn điện từ ngoài cửa sổ chiếu vào thứ ánh sáng vàng vọt. Con mèo vàng của Linh nằm gù gù trong vòng tay ôm của nó. Khuôn mặt của Linh lúc này trông thật vô tư dễ thương. Có lẽ giấc ngủ của nó rất bình thản, nó không nghĩ ngợi vẩn vơ như Nguyên, không buồn đến thối ruột thối

gan ra. Tự nhiên Nguyên đưa tay vuốt những sợi tóc phất phơ trên trán em.

Nguyên bỗng nghe tiếng thở dài của mẹ ở giường bên cạnh. Thì ra từ tối đến giờ bà cũng không ngủ. Chưa bao giờ Nguyên lại thấy thương mẹ như lúc này. Gần năm mươi tuổi đầu rồi bà vẫn vất vả. Suốt một đời bà hết sức lo cho chồng cho con. Kể từ khi bà lấy chồng, khi ba Nguyên là một sinh viên nghèo. Nguyên thường được nghe những người thân kể lại, ngày xưa mấy chị em mẹ Nguyên đẹp có tiếng trong trường Đồng Khánh ở Hà Nội. Nguyên vẫn còn giữ những tấm ảnh của mẹ khi mẹ Nguyên còn con gái. Nguyên công nhận những người thân không nói ngoa. Khi nhắc đến chuyện đó bà thường nói:

– Tao đâu có phải hạng con gái tham giàu sang phú quý tao lấy bố mày chỉ có

một cái áo the và đôi giày há mõm. Bao nhiêu kỹ sư bác sĩ hỏi tao hồi đó tao có thềm đâu. Lấy ba mày vì tao kính trọng tư cách của ông.

Những lúc đó Nguyên thường trêu mẹ:

- Không phải mẹ mê ba đẹp trai?
- Quý con. Bố mày mà đẹp trai ở cái chỗ nào, mặt thì đầy trứng cá.

Nguyên nghĩ lan man hết chuyện nọ sang chuyện kia. Nguyên không tài nào ngủ được nữa. Hình như trời gần sáng. Nguyên nghe tiếng trẻ con khóc trong xóm, tiếng những bước chân đi dưới đường, tiếng một chiếc xích lô máy nào đó nổ giòn. Những âm thanh đó quá quen thuộc đối với Nguyên từ bao lâu nay. Chỉ còn mấy tiếng đồng hồ nữa.

Nguyễn phải vĩnh viễn xa căn nhà này. Tối mai Nguyễn chưa biết mình phải ngủ đâu. Nguyễn nghĩ đến nhà một người bạn thân ở tận Phú Thọ.

Nguyễn nghe tiếng ho của mẹ, bà đã thức giấc. Một lát sau Nguyễn thấy bà trở dậy. Bà tới trước bàn thờ bà thắp mấy nén nhang. Trong bao nhiêu năm nay, cứ mỗi lần có chuyện gì buồn bực bà lại có hành động đó.

Nguyễn nghe tiếng mẹ sụt sịt khóc, tiếng khăn vải nghẹn ngào. Nguyễn thấy mình cũng mũi lòng. Tội nghiệp bà, có lẽ suốt đêm qua bà không ngủ.

Một lát sau Nguyễn thấy mẹ mình đến cạnh giường mình. Bà lay nhẹ vào vai con:

– Dậy con, trời gần sáng rồi!

Nguyên giả vờ ngủ say. Nguyên ú ớ như hầy còn trong cơn ngái ngủ. Mẹ Nguyên vén mùng lên, vuốt tay lên trán Nguyên:

– Dậy, đánh thức cả em nữa!

Nguyên ngồi dậy, hỏi một câu bằng quơ:

– Máy giờ rồi mẹ?

– Bốn giờ rồi, mẹ phải đi trước khi trời sáng rõ!

Nguyên đánh thức thằng Linh dậy. Hôm nay Linh dậy liền, nó không để đánh thức đến câu thứ hai hay thứ ba như mọi khi. Nó hỏi một câu bất thần:

– Mẹ đi hả mẹ!

Mẹ Nguyên không trả lời, Bà chỉ gạt đầu:

– Các con xuống rửa mặt đi, mẹ đánh thức em Loan nữa.

Khi anh em Nguyên rửa mặt xong, trời đã hừng sáng. Nguyên đã thấy mẹ sắp riêng cho mình một chiếc cặp quần áo. Bà dặn dò lần chót.

– Quần áo của con phải giữ gìn cẩn thận, chỗ quần áo này con phải mặc hằng năm nữa mới phải may. Cả đôi dép Nhật mới này nữa, lúc nào đôi kia đi không được nữa mới được lấy ra dùng. Con phải tiết kiệm không được phí phạm như khi mẹ ở nhà.

Bé Loan được mặc chiếc áo đầm mới nó có chiếc mũ bằng cỏi thắt nơ xanh. Cô bé ngơ ngác hết nhìn mẹ lại nhìn các anh, Nguyên ôm em gái vào lòng:

– Đi với mẹ phải ngoan nhé!

Bê Loan vẫn thường sợ anh, mọi khi cứ mỗi lần quấy quá Nguyên quắc mắt lên nó lại im thin thít. Bé Loan thủ thủ nói:

– Loan được đi tàu bay ù ù mẹ bảo thế.

Nguyên ôm em nước mắt rưng rưng. Chỉ còn mấy tiếng đồng hồ nữa Nguyên phải xa cô em gái bé bỏng. Bao nhiêu năm nữa Nguyên mới được ôm em vào lòng.

Tiếng nói của mẹ Nguyên kéo Nguyên về thực tế.

– Thôi mình đi.

Nguyên thấy lòng mình nao nao buồn. Trời chưa sáng rõ mặt người. Mẹ Nguyên, em Linh và Loan ra ngoài ngõ

trước. Nhà hàng xóm đã trở dậy. Nguyên nghe tiếng họ hỏi mẹ Loan:

– Bà đi đâu vậy?

– Tôi cho các cháu lên cụ tôi ăn giỗ. Tôi ở phải ở trên đó mấy ngày, còn cháu Nguyên và cháu Linh đi đi lại lại coi nhà.

Chờ cho mẹ ra khỏi ngõ một lúc lâu Nguyên mới xách xe đạp và cặp cặp đi ra. Nguyên khóa cửa kỹ lưỡng. Nguyên nhìn lại căn nhà thân yêu của mình lần cuối cùng rồi cầm cúi đạp xe ra khỏi ngõ. Nguyên đạp xe lên thẳng phi trường.

Nguyên dừng xe ở phía ngoài vào thẳng phi cảng. Mẹ Nguyên đang lúi húi đứng coi cân hành lý, số hành lý này bà đã gửi ra phi cảng từ hôm trước. Chẳng có gì ngoài một chút đồ đạc thực dụng. Nguyên hiểu rõ bà hơn ai hết, bà không

còn vốn liếng là bao nhiêu. Một ít vàng, một ít bạc mặt mà lát nữa bà phải đổi trước khi lên phi cơ.

Nguyên sờ tay vào bầu áo mình, nơi đó mẹ Nguyên đã khâu vào một chiếc nhẫn ba chỉ vàng. Bà dặn dò:

– Khi nào cần lắm con hãy bán, lại bán cho tiệm vàng mẹ đã đánh cái nhẫn này nhé, con cứ đưa hóa đơn ra họ không đến đổi trả rẻ quá đâu, còn chiếc máy may nữa mẹ gửi trên thím Thành bán, con lên lấy tiền mà tiêu dần trong khi chờ đợi kiếm việc làm....

Thằng Linh và bé Loan chạy chơi ở trong phi cảng. Thấy anh chúng chạy lại. Bé Loan tíu tíu nói:

– Anh Nguyên ơi em thấy có con búp bê đẹp lắm cơ, con bé kia có kìa. Mẹ nói

bao giờ anh Nguyễn có tiền anh Nguyễn sẽ mua cho.

Nguyễn chỉ còn biết gặt đầu, hứa hẹn suông với em. Mẹ Nguyễn đã cân hàng xong, bà đưa ba đĩa con ra câu lạc bộ Phi cảng ăn sáng. Mỗi đĩa một tô bún bò. Trong bữa ăn sáng này, bà có vẻ sẵn sóc đến hai đĩa con trai ở lại nhiều hơn. Bà nhặt từng miếng ớt nhỏ trong tô bún của Nguyễn ra. Nguyễn không biết ăn cay.

Giọng mẹ Nguyễn ngậm ngùi:

– Dù trong hoàn cảnh nào con cũng phải cố gắng nên người, các em con trông vào con đó.

Từng lời nói của mẹ thấm vào tâm hồn Nguyễn. Nguyễn biết những lời nói đó sẽ mãi mãi, và còn mãi không bao giờ phai... Mẹ Nguyễn tiếp:

– Giấy rách phải giữ lấy lề con nhé, con nhớ cho một điều, gia đình con, cha mẹ con không phải là hạng người hèn hạ, con đừng làm một điều gì để cho thiên hạ khinh rẻ con. Nếu chuyện đó có thể xảy ra mẹ không nhìn mặt con...

Nguyên có cảm tưởng mình nghe những lời giáo huấn cuối cùng, như lời giáo huấn của ba Nguyên khi người nhắm mắt. Nguyên chỉ còn biết vâng dạ.

– Con hứa đi, hứa với mẹ một điều.

Nguyên ngậm ngùi:

– Con xin hứa, mẹ cứ yên trí, con sẽ nên người, con phải làm gương cho các em.

Nguyên nhìn thấy mắt mẹ đỏ hoe. Bà cầm chiếc mùi xoa trắng nhàu nát chấm lên khóe mắt:

– Các con ở lại mẹ đi, chắc chỉ một vài năm mẹ về thôi, thời gian thấm thoát chẳng bao lâu đâu con.

Nguyên không ăn hết tô bún bò, không uống hết ly cà phê sữa. Tiếng máy phóng thanh oang oang:

– Yêu cầu quý khách đi chuyển máy bay Vạn Tượng hồi tám giờ sửa soạn lên tàu bay.

Nguyên chợt thấy sắc mặt mẹ hơi đổi khác, bà trả tiền bữa ăn sáng, bà vuốt tóc thẳng Linh:

– Mẹ đi, ở nhà con phải ngoan, phải chăm chỉ học hành.

Nguyên cúi mặt, nhà hàng trả lại tiền còn lại. Mẹ Nguyên đếm đi đếm lại:

– Mẹ chỉ còn bấy nhiêu, cho Nguyên năm chục, Linh hai chục.

Nguyên cầm lấy nắm tiền của mẹ nhét vội vào túi, tự nhiên Nguyên thấy lòng mình nhói lên. Tiếng mẹ Nguyên nói thật nhỏ:

– Mẹ đi!

Nguyên và Linh mỗi người dắt một tay bé Loan, chúng đưa mẹ ra đến tận cửa phòng đợi ra sân máy bay. Con bé ngơ ngác khi thấy mẹ bỗng trên tay, bỗng miệng nó méo xệch đi, dấy trên lòng mẹ:

– Không Loan không đi đâu. Loan ở nhà với anh Nguyên và anh Linh cơ!

Hai mắt mẹ Nguyên nhòe lệ, bà ôm chặt lấy đứa con gái út vào lòng vỗ về, bà quay mặt đi, bà đi thẳng vào phòng trong. Nguyên nghe tiếng em gái khóc ré lên, xa dần. Hình ảnh mẹ và em gái khuất sau tấm cửa kiếng dày. Nguyên thấy

mẹ quay nhìn lại, hình như bà nói một câu gì đó, nhưng tấm kính dày và ngăn lại tiếng nói thân yêu đó. Lúc này âm thanh phía trong cửa kính trở nên hỗn độn. Nguyên nhìn thấy mẹ một tay bế bé Loan, một tay xách chiếc tay nải. Bà ngoái cổ nhìn lại, lưỡng lự người xô đẩy bà ra phía sân bay.

Thằng Linh đứng kiễng chân lên cổ với tới mặt kính để nhìn mẹ và em. Nó cuống lên:

– Anh Nguyên ơi cho em nhìn thấy mẹ mấy!

Nguyên cúi xuống xúc em lên. Bàn tay thằng Linh quờ quạnh trên mặt kính. Nó nói giọng nhòe nhoẹt nước mắt:

– Em không thấy gì hết!

Hình ảnh mẹ Nguyên đã lẫn vào

đám hành khách đông đảo. Nguyên chợt thấy đám người tiễn đưa chạy lên phía cầu thang, Nguyên đặt em xuống dắt tay nó lôi đi.

– Mình lên đây nhìn!

Chân thẳng Linh như rú lại, nó chạy theo anh lên cầu thang mà vấp ngã đến mấy lần. Khi anh em Nguyên tìm được chỗ đứng nhìn xuống sân bay thì đám hành khách đã lên tàu hết. Chiếc cầu thang được hai người phu đẩy vào phía sát phi cảng. Cửa ra vào phi cơ đã đóng lại. Hai chiếc cánh quạt bắt đầu quay tít. Những chiếc khăn từ bao lơn khách đưa tiễn phất lên như bướm bướm, thẳng Linh cuống lên:

– Cho em mượn cái khăn tay!

– Không có!

– Làm sao mà vậy?

– Vấy bằng tay.

Bàn tay thằng Linh giơ lên vấy rồi rít rồi chậm dần, chậm dần, nó thả rơi tay xuống khi chiếc máy bay bắt đầu cất bồng lên khỏi mặt đất. Nó nói nhỏ:

– Mẹ đi rồi!

Mặt Nguyên bồng đánh lại:

– Thôi mình về!

Thằng Linh bật khóc. Nguyên bực mình một cách vô lý:

– Làm sao mà khóc?

Tiếng khóc của thằng Linh nghẹn ngào trong cổ họng, tức tưởi. Tự nhiên Nguyên bật ra một câu:

– Con trai khóc là hèn!

Nguyên đã vô tình nhắc lại câu nói của ba hồi sanh tiền. Linh lảng nhảng đi theo anh.

Mặt trời đã lên cao, nắng bắt đầu gay gắt. Nguyên ra chỗ dựng xe đạp:

– Linh lên xe anh chở ra ngoài phi trường, rồi Linh đi xe buýt về nhà. Dọn dẹp đồ đạc sách vở xong lên chú ngay.

Nguyên uể oải đạp xe, con đường nhựa xa tăm tắp. Nguyên nhìn thấy những chòm hoa phượng vì bắt đầu nở trên cành cây bên đường. Hè rồi đó. Nguyên lẩm bẩm.

Đến Lăng cha cả. Nguyên đậu xe lại, Linh tụt xuống, nó hỏi anh:

– Anh có lên chú không?

Nguyên lắc đầu:

– Không anh phải...

Linh nhìn đắm đắm:

– Anh đi đâu?

Nguyên buồn bã nhìn quãng đường dài ngút ngàn:

– Anh chưa biết...

Linh không biết nói gì hơn, nó cúi gằm mặt xuống đôi giày cũ kỹ của mình. Nguyên vỗ vai em:

– Anh đi!

– Nhớ đến chú nhé!

Nguyên day xe không ngoái cổ lại:

– Anh sẽ đến thăm!

Tự nhiên Nguyên thấy lòng mình thất lại. Nguyên nhìn lên bầu trời trong

xanh. Máy bay đã bay qua đó. Máy bay đã chở mẹ và em gái Nguyên đi. Nguyên thấy mũi mình cay cay. Nguyên cúi gằm mặt xuống đạp xe. Tiếng dây sên nhão nghe cọt két. Hôm nay Nguyên thấy chiếc xe của mình hình như nặng hơn.

Nguyên đạp xe lang thang hết đường nọ sang đường kia. Mọi khi Nguyên có tiền như hôm nay thế nào Nguyên cũng phải ghé vào một xe nước mía bên đường. Nhưng hôm nay Nguyên không thấy còn tha thiết gì hết. Nguyên chán nản đến cùng cực. Đầu óc Nguyên bỗng trở nên hoang mang, mình sẽ làm gì, mình sẽ ra sao?

Chợt nhớ đến bữa ăn trưa. Nhưng Nguyên không thấy đói. Nguyên nhất định ghé vào một tiệm mì, bên đường. Nguyên ngồi xuống ghế hai tay ôm lấy đầu:

– Cho tôi tô hủ tiếu mì!

Nguyễn không biết gã phổ ky có nghe lời của mình nói hay không. Khi Nguyễn nghe tiếng cạch trên mặt bàn. Nguyễn ngẩng lên. Nguyễn thấy tô hủ tiếu mì bốc khói để trên bàn, đôi đũa cắm chênh chếch trong tô, mấy cộng rau thơm một vài lát ớt.

Nguyễn uể oải cầm đũa trộn đều những thứ đó trong tô, Nguyễn thấy những sợi mì sợi hủ tiếu trở nên nhạt nhẽo, cổ họng Nguyễn như nghẹn lại.

Nguyễn húp một tí nước lèo rồi đặt tô xuống. Nguyễn không thể ăn được nữa.

Nguyễn bỏ giỏ tô hủ tiếu mì. Nguyễn uống một ly nước trà, trả tiền đứng dậy. Khi Nguyễn ngồi lên yên xe đạp. Nguyễn không biết mình phải đi đâu.

Mọi khi vào giờ này Nguyên ngồi ăn cơm ở nhà. Nguyên nhớ món canh cà chua đập trứng mẹ thường nấu cho Nguyên ăn. Bắt đầu từ ngày hôm nay mình sẽ là kẻ lang thang. Nguyên nhủ thầm. Không bao giờ còn những ngày êm đềm trong cuộc sống gia đình.

Hết, hết thật rồi Nguyên thấy lòng mình quặn lên, nổi đau khổ ngấm ngấm từ đêm hôm qua đến giờ như bị khơi dậy.

Nguyên uể oải đạp xe, từng vòng bánh xe quay trên con đường dài ngụt nắng. Mình sẽ đi qua con đường này. Qua bao nhiêu con đường khác nữa. Những con đường chắc chắn nhiều chông gai trong cuộc sống ngày mai. Mồ hôi bắt đầu vã ra, chảy rì rì trên chân tóc trên mặt Nguyên.

Nguyên thăm nghĩ không lẽ mình cứ đi mãi, đi mãi dưới trời nắng chang chang này. Nguyên rẽ vào một con đường yên tĩnh có hai hàng cây cao vút: con đường Chu Mạnh Trinh. Ở đây có những ngôi biệt thự xinh xắn, buổi trưa không có huyền ảo. Ánh nắng gay gắt lọt qua lá cây chiếu xuống mặt đường những đốm sáng vàng rung rinh.

(trong *Bão Rớt*)

KHỞI HÀNH – Tuần báo văn học nghệ thuật ra ngày thứ năm số 39 và 40, ngày 22–29/01/1970. Xuân 1970

